

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-Просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Коренякъ“

Броя 2 лв.	Год. абонаментъ 20 лв. Излиза ежемесечно.	Редакция и администрация въ клуба — Варна, ул. „6 Септември“ № 33.	Обявления се приематъ по споразумѣние.	Броя 2 лв.
---------------	--	---	---	---------------

Благодарностъ.

Настоятелството на Д-во „Варненски Коренякъ“ по случай смъртта на

Янчо Г. Демировъ	I случай
Никола Павловъ	II "
Сидеръ Димитровъ	III "
Георги Д. Заимовъ	IV "

редовни членове на посмъртната каса при сжщото дружество, изплати веднага на наследниците имъ въ деня на смъртта и въ последствие следнитъ суми:

За	I случай	лева	2217.—
"	II "	"	2217.—
"	III "	"	2217.—
"	IV "	"	1900.—

отъ които 20% се отстъпиха за въ полза на фонда посмъртна каса при дружеството.

Ние, наследниците на покойнитъ, неочаквайки подобна помощ отъ страна на посмъртната каса при Д-во „Варненски Коренякъ“ и то при минимални вноски, първия случай лв. 10.—, втория лв. 30.—, третия лв. 20.— и четвъртия лв. 30.—, изказваме публично горещата си благодарностъ къмъ настоятелството на Д-во „Варненски Коренякъ“ и препоръчваме на съгражданитъ ни, които не сж записани още като членове на Д-вото и на посмъртната каса, да побързатъ да сторятъ това, защото последното съпомощта си при нещастни случаи облекчава извънредно много страданията особено на нуждающитъ се.

Наследници на Янчо Г. Демировъ	— А. Янчева
"	" Никола Павловъ — Ив. Н. Павловъ
"	" Сидеръ Димитровъ — Султана Сидерова
"	" Георги Д. Заимовъ — П. Георгиева

На работа!

Това е мощния викъ отъ всички страни къмъ дружеството ни. На работа! На безотлагателна и непрестанна работа, която да ни погълне цѣлото сжщество, цѣлото внимание, цѣлата душа! На работа! — Нека поставимъ въ усилено движение организационния ни апаратъ за привличане въ дружеството на невлезлитъ още въ редоветъ му коренни жители; нека дадемъ величавъ примѣръ на лична самоотверженостъ, на воля, на смѣлостъ, като издигнемъ стопанската ни община, добруването на гражданството, като една действителностъ, стояща надъ всичко, по-ценна, по-сжпа отъ личното наше благо. Това е нашъ нравственъ дългъ, защото нашата обичъ къмъ родния ни градъ е безпредѣлна, постоянна, а не временна, като на нѣкои самозвани доброжелатели, изкористующи положението си. Кореннитъ жители сж видѣли тука дневната ярка свѣтлина, дишали сж и дишатъ оживителния зефиръ на родния си кжтъ, порастнали сж подъ непрестанния морски шумъ! Съ тая пламенна, буйна обичъ къмъ родния ни кжтъ, която ни вдѣхва сила, нека заработимъ, като носители на великата и възвишена идея — идеята за управление стопанската ни община отъ насъ, между неорганизиранитъ наши съграждани, коренни жители, съ

живото слово, съ убеждение, че трѣбва да съзнаятъ това: безучастието имъ, безразличието имъ подкопава издъно сградата на Д-вото ни, която се гради за тѣхно благо, за тѣхно добрувание; че необходимо е усилието на всички, общото съдействие, общата помощ... На работа! Ние, организирани коренни жители, нека се пръснемъ, като пчели, на всички страни и съберемъ плодъ за сградата на Д-вото ни, нека сърдцето ни да не мълчи и гласътъ ни да не престане съвика: „стопанската ни община, които слушатъ да не закриятъ ушитъ си и тоя мощенъ викъ да намѣри откликъ въ сърдцата на всички коренни жители. Илюзия си правятъ нѣкои, че могатъ да устоятъ противъ това свещенно влечение на убеждението на кореннитъ жители въ правотата на това велико и благородно дѣло! Никакви угрози, никакви заплашвания, не могатъ да отклонятъ насъ отъ начертания ни пжтъ. Викаме: на работа съ смѣлостъ, съ самоотверженостъ! Може би нечистата партизанщина, ржководена отъ лични и долно егоистични подбуди, ще се въоржжи противъ насъ, ще иска да затъмни нашето свѣтло съзнание, да ни попречи на работата... Велика изама! Народниятъ ни поетъ е казалъ: „не се гаси туй, що не гасне!“... Никой не може да затъмни туй свѣтло съзнание у кореннитъ жители, за-

щото лжчитъ и заслѣпватъ вражески взори; никой не може да ни попречи на работата, защото ние сме единъ мощенъ порой, който завлича всичко, което разни чучули изпречватъ на пжтя ни! Потикнати отъ нашата пламенна обичъ къмъ родния ни градъ, въодушевени отъ мощния народенъ духъ, отъ съзнанието, че ние трѣбва да управляваме нашето стопанство, нека се спустнемъ на работа между кореннитъ жители, не

влѣзли още въ нашитъ редове, между гражданството, съ живото слово, че демагогщината и партизанщината трѣбва да се изтласкатъ отъ общината ни за общото ни благо и по тоя начинъ да засилимъ нашитъ редове и да чакаме минутата на възвишената радостъ при мисълта, че всички коренни жители и всички граждани сж сплотени въ едно за сѣйното тържество на идеала ни! На работа!

Жеко Ив. Жековъ.

ОДЕССУСЪ

(Стара Варна)

Исторически данни.

(Продължение отъ брой 6).

Споредъ Теофана (томъ I, стр. 691) градътъ Варна е минавалъ ту въ владението на византийцитъ, ту въ владението на българитъ отъ 773 г. до 950 г. отъ 950 г. до 1202 год. гр. Варна е билъ въ владението на византийцитъ. Престолниятъ градъ на Българското царство е билъ Търново. На престола се възкачилъ къмъ 1197 год. Иванъ Калоянъ, отъ рода на Асеновци, въ бурни времена. Вътрешнитъ династически борби спрели за известно време ръста на българското освободително движение и Византия започнала да се възвзема, възползувана отъ това положение. Въ 1201 год. Калоянъ за пръвъ пжтъ е преминалъ въ открита война съ Византия. Единствениятъ градъ, които билъ останалъ още въ ржцетъ на Византия въ Северна България е билъ Варна. За това той съ войската си напредналъ къмъ Варна, който билъ добре укрепенъ, обграденъ съ стѣни, и съ ровъ дълбокъ около стѣнитъ. Описанието, което ни дава историкътъ Никита Хонитаски въ своята Historia greci et Latini, книга III, стр. 343) за тази обсада, е твърде интересна: „Къмъ това време, — 1202 год. — Иванъ Калоянъ предприе едно нашествие въ Мизия съ голѣма армия и се установява предъ Варна; обсажда тоя градъ, който се защищаваше храбро. Той построилъ четроголѣтна машина, чиято дължина е била равна на широчината на рова и височината, като височината на стѣнитъ на града. Тая машина била сложена на колелета, тласната до рова и прекатурена вътре. Служайки съ тая машина вмѣсто стѣлбове за катерение по стѣнитъ, войскитъ на Калояна въ три дни, сж станали господари на града. Тоя варваринъ, не почитайки тържествеността на деня (това бѣ въ страстната сжбота, когато Исусъ Христосъ лѣжеше въ гроба) и не срамувайки се да се казва християнинъ, действувалъ той, като кървавъ демонъ, хвърляйки въ рова всички живи, и после трупалъ прѣстъ отгоре имъ, и по тоя начинъ обрналъ туй мѣсто на гробища. Най-после разрушилъ стѣнитъ и се отеглилъ въ Мизия, следъ като прекаралъ великденскитъ празници въ Варна.“

Както виждаме, българитъ сж действували по всичкитъ правила на

тогавашното военно искусство. Сѣнитъ пакъ били възстановени, и по-силно укрепени. Народния ни поетъ Вазовъ възпѣва подвизитъ на Ив. Калояна въ двустихи:

„Той превзе Дринъ, Охридъ, Призренъ и Скопие.

Зе Варна и Пловдивъ, и съ кръвъ ги обля.“ Следъ тоя страшенъ разгромъ Варна — тоя важенъ градъ въ Долна Мизия — не може да се свърземе до предишното си благосъстояние, но продължаваше да съставлява частъ отъ източната империя.

Следъ двѣ години — 1204 г. — почна разложението на Византия, и въ течение на 57 години, Варна, Анхиво, Девситъ (Бургасъ), Созополъ и др. се намираха вече подъ властта на българитъ. Въ 1204 г. кръстоносцитъ отъ четвъртия кръстоносенъ походъ превзели Константинополъ, унищожили византийската империя и на нейно мѣсто основали Латинска империя. Калоянъ поискалъ отъ латинския императоръ Балдуинъ Фландрески да го признае за царъ на България, но Балдуинъ му отхвърлилъ предложението. Тогава Калоянъ съ гърцитъ сключилъ миръ за обща борба срещу латинцитъ. Последнитъ, като видѣли опасността отъ Калояна, насочили своята политика за разрушение на съюза и сполучили. Антибългарското движение избухнало най-напредъ въ Пловдивъ. Борбата между българи и латинци била ужасна, сега и гърцитъ се присѣдинили къмъ латинцитъ. Българитъ отъ Пловдивъ поканили Калояна да дойде и да превземе града. Калоянъ по думитъ на Nicetas (Historiâ gr. et lat), билъ „отдавна озлобенъ противъ тоя градъ, за гдето жителитъ му не се подчинявали, и отдавна чакалъ случай да го завладѣе“, се явилъ, превзелъ града, разрушилъ го до основитъ и наказалъ съ смъртъ знатнитъ граждани. Следъ смъртта на Калояна въ 1207 г., както и въ началото на царуването на Иванъ Асена II (1218—1241) търговията въ гр. Варна била съвършено ослабнала, стопанския животъ на града билъ разстроенъ. Когато, обаче, миръ е настѣпилъ, ние виждаме, че много чужденци, особено венецианци и жителитъ на Рагуза, и генуезци, образували свои колонии, и взели търговията въ своитъ ржце. Търговията

се оживила, и сношенията по море съ запад се усилили. Това усилие на търговията преизвикала появата и на български монети, и Иванъ Асенъ II билъ пръвъ отъ българскитѣ царе, който почналъ да сече такива. Въ това време на западъ се е прославилъ Варна, като главно житно пристанище на Bulgaria. Италианцитѣ получавали съ специални грамоти (хрисовула) права и привилегии: да се съдятъ съ свои съдии, които се наричали консули, да носятъ оръжие и др. Вътрешнитѣ ежби на България разслабили я отново. Образуваха се отдѣлни царства. Въ 1346 година на изтокъ, отъ Добруджа до басейна на Камчия управлявали независими владѣтели, отначало князъ Баликъ, следъ него братъ му Добротичъ, владѣтель на приморска България, владѣтель на крепоститѣ Варна, Калиакра и др. Той разполагалъ съ войска и флота, и водилъ своя независима политика. Той водилъ една чисто гъркофилска политика. Той е далъ името си на Добруджа. Въ царуването на Иванъ Александъръ, зетъ на влашкия войвода Иванъ Бессараба, който встѣпилъ на престола чрезъ превратъ, Варна играла видна роля въ търговскитѣ отношения съ западъ, както и съ Византия. Въ 1352 г. виждаме венецианския консулъ въ Варна Марко Леонардо, който сключилъ договоръ съ Иванъ Александъръ за безпрепятствено търгуване изъ държавата, да строятъ църкви, да изнасятъ жито изъ България безъ мито за Венеция и отъ тамъ да внасятъ сжщо безъ мито други стоки, т. е. обмѣна на стоки. По късно Петручио де Барлето, комисонеръ на републиката Рагуза, сжщо сключилъ съ българския владетель търговски договоръ на сжщитѣ условия, както съ Венеция, и по-после и Генуа е направила сжщото. Освенъ чужденцитѣ, и нѣкои отъ луземцитѣ се занимавали съ търговия.

Едно похвално дѣло.

Въ вестника ни не веднѣжъ е изтъквано, че дружеството „Варненски Кореняк“ е чисто културно, просвѣтно и икономическо, а ако щете и благотворително; защото, въ своя уставъ, то предвижда подпомагане на своитѣ членове съ посмъртна каса, каквато е вече отдавна основана и изпълнява своитѣ функции, както подпомага и на свои бѣдни болѣли членове съ материални средства. Въ тая тежка икономическа криза, която преживява по-големата частъ отъ гражданството, дружеството „В. К.“ иде да попълни една въпиюща нужда съ своята макаръ и малка, но за изнемогващия отъ икономическата криза, материална подкрепа, която за страдащия, въ момента на нужда е чувствителна.

Покрай това високо хуманно дѣло, дружеството, предъ видъ на голѣмата икономическа криза и безработица въ града ни, въ лицето на своето настоятелство, си е задало благородната целъ да употреби своитѣ усилия и намѣри подходяща работа на своитѣ изнемогващи безработни членове. Действително, тежка е задачата съ която настоятелството се нагърбва, но нѣма нищо непреодолимо. Въ града ни има доста фабрики, които се нуждаятъ отъ специалисти и обикновени работни ржце. Ето че имаме и докъ за поправка на параходи. Той ще има нужда отъ доста работници, обикновени и специалисти. Акционерното дружество на дока, както и на другитѣ сжществующи фабрики, предимно трѣбва да дадатъ подходяща работа на *мѣстнитѣ жители*, които не трѣбва да се пренебрѣгватъ и да се предпочитатъ работници отъ други мѣста. Тѣй постѣпватъ въ другитѣ културни страни. Предпочитание даватъ на своитѣ мѣстни хора, като задоволяватъ тѣхнитѣ нужди за да могатъ да се препитаватъ и живѣятъ въ страната, която ги е родила и чито поданици сж тѣ. И когато вече мѣстнитѣ жители бждатъ удовлетворени, тогава се прибѣгвало до пришелци.

Въ София, презъ тая учебна година, имало голѣмъ брой вакантни учителски мѣста. Кандидати се явили повече, отколкото такива мѣста е имало. Училищното настоятелство е взело решение *на първо мѣсто да се предпочетатъ учителитѣ родомъ отъ София*, които да бждатъ подложени на конкурсъ и, следъ като тѣ бждатъ удовлетворени, ако останатъ още свободни мѣста, тогава да се допуснатъ останалитѣ кандидати. Тая мѣрка на училищното настоятелство е повече отъ похвална и достойна за подражание.

И дружеството „В. К.“, членоветъ на което отъ день на день се увеличаватъ, защото съзнаватъ, че една сплотена организация, може да бжде факторъ въ културно-икономическия животъ въ града ни, ще употреби своитѣ морални усилия за да задоволи материалнитѣ нужди на изнемогващитѣ отъ безработица свои членове. Какъ? Споменахме вече, че въ града ни има индустриални заведения, фабрики и други предприятия, които се нуждаятъ отъ работни ржце. Дружеството апелира къмъ управление, акционери и собственици на горнитѣ заведения, което е готово да му препорѣча рабоници, мѣстни жители. Достатъчна гаранция за тѣхната честностъ и работоспособностъ е самото дружество. Обичаме да вѣрваме, че направения апелъ ще се вземе подъ внимание отъ надлежитѣ фактори, като съ това се даде морална подкрепа на самото дружество и материална на изнемогващитѣ отъ безработица негови членове.

ВАРНА

Градъ на лѣтовище или градъ на търговия.

Ако сме взели перото да изкажемъ нѣколко бѣгли мисли по тая жизненъ за насъ въпросъ, то правимъ го по следното съображение: — има лица, които се възхищаватъ отъ мимолѣтния напредѣкъ на града ни въ лѣтовищно отношение, — напредѣкъ, който се е изтъквалъ въ „на сърдчителния фактъ“, че варненскитѣ граждани, сж вложили въ една банка близо десетъ милиона лева, спестени пари, спечелени отъ курортъ. Нима отъ „курортъ“ сж спечелени тия милиони? — Кои сж тия лица? ... Не ни се казва, защото тия лица, които лансиратъ своето възхищение, мислятъ, че ние, кореннитѣ жители сме тонковци и ще се убедимъ въ тая фактъ, че милионитѣ сж спечелени отъ курортъ за да подчертаятъ дебело тезата си, че Варна трѣбва да бжде непременно курортъ. Наблюдателтъ може да направи заключение, че „спестенитѣ милиони“, ако има такива, сж спестени отъ гостилничаритѣ, хотелиеритѣ, кебапчиитѣ и др. Нима тия единични граждани, които сж спестили пари, съставляватъ болшинството на града, което се състои отъ еснафи, лозари бѣдни граждани и др., които не могатъ да иматъ никакво съприкосновение съ тия „спестени, спечелени отъ курорта пари“? Лѣтовището не може да ползува тия бедни граждани, които могатъ да работятъ само тамъ, гдето се изисква черна работа, а не тамъ, гдето има рулетка — едно обществено зло, което трѣбва да се премахне съ отмѣнението на закона за хазартнитѣ игри. Не трѣбва само да се хвалимъ и радваме за това, че градътъ ни постепенно се преобрѣща на „истински курортъ“, което е желателно да стане. защото, както се каза по-горе, тая „истински курортъ“ ще ползува малка частъ отъ гражданството, а болшинството което е отъ коренни жители ще плува въ грозни бѣдствия. Не трѣбва да отидемъ до тая фанатизирана крайностъ. Има лица, отъ друга страна, които ратуваатъ съ всичкото си сжщество за повдигане на града въ *търговско, индустриално отношение*, защото залъ себе си иматъ славно минало, което бѣ поставило гр. Варна, като търговски центъръ, на завидна висота и благосъстоянието на *цѣлото варненско гражданство* бѣше цѣтуше. Нѣмаше почти бѣдни граждани, нѣ-

маше поне безработица, защото всички вземаха участие въ търговския и индустриалния животъ на града и извличаха полза. Обаче, нещата, които сполетиха нашия край вследствие откъсването на златна частъ отъ нея, докараха града ни до това положение, за което много лица, външни и мѣстни говорятъ и го оплакватъ. Коренитѣ жители сънаватъ всичко това и не търсятъ опекуството на външни лица, които само съ сладки думи, съ красноречие стараятъ се да преспиватъ своитѣ слушатели и да предлагатъ услугитѣ си, естествено за командировки по разпространение славата на градъ Варна, като лѣтовище. Ние, кореннитѣ жители, сме наситени на тия словоизлияния, които не оставятъ никаква следа у насъ, защото всички това, което се говори, е да се хвърли една сладостъ, която да ни опиянява и да кажемъ: „ето, нашитѣ доброжелатели!“ Ние не се мамимъ отъ тия сладки словца, защото имаме туй сѣйно *съзнание*, че „самозванитѣ доброжелатели“ искатъ да изкористятъ положението върху гърба на нещастното гражданство, болшинството отъ които сме ние, кореннитѣ жители.

И тѣй, има две течения по тая жизненъ въпросъ, който вълнува нашитѣ сърдца: Варна — „международенъ курортъ“, или Варна — центъръ на търговията. Теченията сж две крайности, които едва ли би сж изпълнили, защото не трѣбва да си правимъ илюзия, че лѣтовището — Варна ще се преобрѣне на „международно лѣтовище“. На западъ има морски лѣтовища, и то международни, но съ традиции и други условия има, които сж създали тия лѣтовища, като международни.

Отъ друга страна не трѣбва да мислимъ, че градътъ ни ще може да се подигне на оная завидна висота въ търговско отношение, както е било по-рано, защото изгубени сж ония условия, които сжществуваха по-рано. Трѣбва ние да се стараемъ да примиримъ тия две крайности, и да създадемъ едно средно положение, което да помири условията на *всички* за повдигането на родния ни кжтъ на *търговско-лѣтовищень край*. Ние трѣбва да използваме природнитѣ богатства на нашия край; ние трѣбва да направимъ всичко да събудимъ търговския духъ на гражданитѣ, но това може да стане съ помощта на она мощенъ факторъ, — Държавата, която е въ състояние да ни дойде на помощъ — да подкрепи нашитѣ усилия и като вземе такива мѣрки, каквито положението налага. По тая актуаленъ въпросъ се е писало много и много сладки словца сж се изказвали, обаче за голѣмо съжаление, никакви дѣла. Говори се, но не се твори. Нека не се отчаятъ кореннитѣ жители отъ това, но да работятъ сами, безъ опекуство, за нашия край въ търговско-лѣтовищно отношение.

Дим. Ивановъ.

Варна въ миналото.

(Преди сто години).

Нашиятъ колега и съгражданинъ, г-нъ Борисъ Сакжзовъ, ни праща интересни бележки за миналото на Варна, които помѣстяме по-долу. Тия бележки сж извлечени отъ книгата „*Писъма изъ Болгарий*“, написани отъ руския археологъ и поетъ **Викторъ Тепляковъ**, който, заедно съ рускитѣ войски на Дибичъ Забалкански, е посетилъ Варна и околноститѣ ѝ презъ 1829 год. и е престоялъ въ нашия край отъ месецъ мартъ до началото на май сжщата година.

Бележитѣ, които ни предава г. Борисъ Сакжзовъ, сж извлечени въ съкратенъ и свободенъ преводъ отъ книгата на Тепляковъ.

Варна и нейната крепостъ сж построени на единъ постепененъ наклонъ къмъ морето, който се спуска отъ високи и зеленеющи баири. За-

падната частъ на крепостта се оглежда въ Девненския лиманъ, а източната стои гордо изправена надъ безкрайното равнище на морето. Отъ тукъ градътъ изглежда като една потъмняла масса отъ натрупани дървени кжщя, надъ които стърчатъ тукъ-тамъ високи минарета, съ заострени оловени върхове.

Вжтрешността на града представлява крайно любопитна картина. Кжщята сж обвърнати съ прозорцитѣ си къмъ двороветѣ, покрити отъ високи стени и гжста зеленина. Улицитѣ сж тѣй тѣсни, че едва трима чловѣка могатъ да се разминатъ. Горнитѣ етажи и покриви се почти сближаватъ и само тукъ-тамъ слънчевия лжщъ прониква въ полумрака на улицитѣ. Но не мислете, че вредъ е така. Намѣстѣ се разврътатъ жглести и неправилни междани (площади), върху които прекрасното източно слънце изсипва всичкия си блѣсъкъ. Почти на всѣки жгълъ се виждатъ мраморни чешми, прохладнитѣ струи на които сж една благодатъ въ продължителното и горещо българско лѣто...

Оживлението въ града е голѣмо. Ето ви напирмѣръ, тая тѣсна, крива и безкрайно дълга улица. Какъвъ шумъ и суета по нея! Малки притиснати единъ до други дюкянчета, съ най-разнообразни и пѣстри стоки и изработки на източния промишленникъ. Тукъ сж и лавкитѣ съ благовонна халва, локуми, шекери и аленни шербети и други лакомства на Ориента. До тѣхъ се редятъ бюрекийници, съ своитѣ мастори въ бѣли престилки и запретнети ржавки, а сжщо и малки, но спретнати кафенета, въ които ви поднасятъ горещо и ароматно кафе въ широки сини чашки безъ дръжки.

Сжщата пѣстрога представлява и населението на града. Турчинътъ, гордъ и съ умислено чело, бавно и важно пристѣпва. На другия край на училищата стои мургавия арменецъ, съ зетаени мисли въ главата. Ето ви и българинътъ, съ замръзнало изражение въ лицето, плахъ и съсредоточень, съ тежки и машинални движения. Надъ всички тия, обаче, стои гвккия и ловакъ грѣкъ, съ бързи и схватливи очи и крайно подвижна физиономия.

Дрехитѣ на всички сж почти еднакви. Главното отличие на гяура отъ православния турчинъ е чалмата, която последния носи бѣлъ или зеленъ памученъ платъ. Арменцитѣ и гърцитѣ отиватъ фесоветѣ или капитѣ си съ черни шалчета, а българинътъ носи обикновено кржгли овчи калпаки.

Между жителитѣ на Варна заематъ почетно мѣсто и евреитѣ, а следъ тѣхъ се срещатъ макаръ и рѣдки екземпляри: французи, италианци, нѣмци, англичани и наши руси.

Варненскитѣ християни иматъ двамина архиепастири: грѣцки и арменски митрополити. Съ първия азъ се запознахъ на вечерня молитва въ съборната църква. Когато потръгнахме заедно, голѣма тълпа отъ любопитни ни обгради отъ всѣкъде. Щомъ азъ, или моя драгоманинъ отворяхме уста, за да запитаеме нѣщо, стотини гласове отъ тѣлпата отговаряха едновременно. Тая вавилония продължи и въ дома на митрополита, кждето безцеремонно нахлу тѣлпата. Съ голѣма мъжа ние можахме да се отдѣлимъ насамъ въ стаята на архиепастира и спокойно да се разберемъ...

Варна има около 4,000 кжщи съ 26,000 души, мнозинството отъ които сж турци. Следъ капитулацията на крепостта (27 септемврий 1828 г.) трудно е да се изчисли населението, тѣй като сега става постояненъ напливъ на българи и гърци отъ околнитѣ турски поселения.

Горнитѣ бележки, писани за Варна отъ Викторъ Тепляковъ преди сто години, нека допълнимъ съ други едни, писани преди 80 години отъ **А. П. Вретосъ**, който е билъ грѣцки консулъ въ Варна презъ годинитѣ 1848—1851 год. Тия бележки извличаме отъ неговата книга: „La Bulgarie ancienne et moderne“, печатана презъ 1856 г. въ Петербургъ.

До 1830 год. Варна е бил изключително турски град и турският език е бил общогворимия. На този език се е чел и тълкувало евангелието по църквите.

Турците сж забранявали на християните да отварят прозорци на къщите си към улицата. Свѣтлината е прониквала въ дървеният къщи презъ особни отвори, които сж имъ предавали видъ на гължбарници. (Такива отвори прозорци сж запазени още днесъ въ нѣколко стари къщи по улицитѣ „Княжеска“ и „Богданова“.

Населението наброява около 16000 души, отъ които 8,300 турци, 6,100 православни християни, 1000 арменци, 150 гръцки поданици и 30 евреи. Джамии има 5, а църкви 4, най-старата отъ които е „Св. Богородица, а най-новата митрополитската „Св. Атанасъ“, построена въ 1839 год. Гръцкото училище е основано въ 1840 г. и отъ тогава се започва да се чува гръцки езикъ, особено въ средъ гръцката младежъ. Преди това говорели сж по гръцки само гръцкия владика, духовенството му и 3—4 примати.

Отъ обявяването на танзимата (Хати-Шерифъ 1839 г.) и откакъ паракхидитъ на австрийския Лойдъ започватъ да посещаватъ варненското пристанище въ 1840 г., отъ тогава се захваща и търговското развитие на Варна. Много цариграбски търговски къщи изпращатъ свои повѣренници (агенти) за покупка на зърнени храни и презъ 1847 г. сж изнесени такива презъ Варна за повече отъ 10 милиони франка.

Споредъ Вретосъ, тия житари-агенти си служели съ всички позволения и непозволения средства, за да измамватъ селянитѣ. Но най-вече си изплащали отъ тѣзи мизерници (така Вретосъ нарича агентитѣ) наивнитѣ турски земледѣлци. Ако нѣкой консулъ се намѣсвалъ въ полза на селянитѣ, той бивалъ тутакси наклеветяванъ и често отчисляванъ (уволняванъ).

Презъ 1847 год. султанъ Абдулъ Меджитъ посетилъ Варна и още тогава е станало дума за свързването чрезъ каналъ на морето съ езерото. Султанътъ обещалъ, че ще се занимае съ тоя въпросъ, и наистина, следъ нѣкое време, той изпратилъ нѣколко инженери да проучатъ работата. Тѣхната смѣтка, обаче, излѣзла твърде скъпа (нѣколко милиона гроша) и понеже държавата била въ голѣмо финансово затруднение, проекта за прокарането на канала билъ изоставенъ за по-добри времена.

Съ особено възхищение Вретосъ говори за Варненското блѣдо-жълто грозде. Презъ 1850 год. графъ Сартижъ (френецъ), посланикъ въ Персия, отивайки отъ Цариградъ за Франция, спира въ Варна като гостъ на Вретосъ. Когато му предложили

отъ това грозде, той се изразилъ, че по-добро не можело да се намѣри и въ самата Франция.

Да приведемъ и интересната бележка, въ която Вретосъ нарича нашитѣ гагаузи *bulgares musulmans* — мюсюлмански българи.

А. И. Мановъ.

Бележки изъ дейността на 1-ва опълченска дружина на 8-о полково военно окръжие въ гр. Видинъ.*)

Действията на 1-ва опълченска дружина отъ 8 полково воен. окръжие въ балканската война, а особено въ войната съ съюзницитѣ ни въ 1923 год. представляватъ особенъ интересъ, не само поради не до тамъ известността на тия действия. Следствие прежснатитѣ тогава съобщения съ крѣпостта, но и за това, понеже изхода въобще на военнитѣ действия въ Видинъ имаше грамадно политическо значение за България, тъй като сѣрбитѣ на всѣка цена желаяха да обладаятъ този градъ, а ние — да го запазимъ въ наши ръце, въ време на примирието.

Въ настоящата статия ще дадемъ кратки възпоменателни бележки изъ тая дейност на дружината по случай бойния празникъ на 8 пѣхотна приморска дружина, тъй като опълченскитѣ дружини отъ 8-о полково воен. окръжие бѣха комплектувани отъ бацитѣ на войницитѣ отъ 8-и приморски полкъ.

Въ балканската война на 1-а опълченска дружина бѣше дадено назначение да пази брѣговетѣ: първоначално отъ Варна до ромънската граница, а после, само отъ Балчикъ до ромънската граница, тъй като зоната отъ Балчикъ до Варна бѣше повѣрена на дошлитѣ отъ Видинъ опълченци отъ 15 полково окръжие.

Следствие на съюзнишката война дружината отъ 8-о пол. военно окръжие трѣбваше да замине отъ Балчикъ и Каварна, гдето една рота квартируваше въ Видинъ. Въ изпълнение на тая заповѣдъ дружината подъ началството на своя командиръ Майоръ Мановъ Ат. съ 3 роти, командувани отъ Подпоручицитѣ: Стояновъ Митю, Дашевъ Димитръ и Игнатовъ Несторъ замина отъ сборния пунктъ, площада предъ съборната църква въ Варна, кждѣто тя бѣше се завърнала, начело съ воен. музика и съпроводена отъ много изпращачи.

На гарата Варна бѣха се събрали многолюденъ народъ, на бацитѣ — опълченци: приятели, жени, деца, които съ ура и плачове изпроводиха опълчелцитѣ, въоръжени съ берданови пушки за Русе на 17 Ю-

*) Посещавана се на чинаветъ отъ 8-а пѣхотна приморска дружина въ гр. Варна по случай бойния имъ празникъ на 30 Октомврий.

ний 1913 год. Въ 2 часа следъ полунощъ дружината пристигна въ Русе, кждѣто намѣри парахода „Симеонъ Велики“ готовъ да ги закара въ Видинъ. Едвамъ въ 10 часа пр. пладне, дружината трѣгна за Видинъ, а въ 5.30 часа следъ пладнѣ на 20-й пристигна въ Видинъ, кждѣто се разквартирува въ училищата.

Следъ редъ действия около Видинъ, Кула, кждѣто дружината бѣ изпратена, напоследъкъ се установи въ Видинъ, отъ гдето се изпрати на определения участъкъ около селото Новоселци, отстояще 4 кл. отъ града. Тукъ дружината се укрепи и зае позицията си за отбрана противъ атакитѣ на противника, който вече заемаше противоположната страна около селото Татарджикъ не далечъ отъ 3 километра.

На 15 Юлий сѣрбитѣ почнаха да обстрелватъ града Видинъ, на който изпратиха 203 гранати, а презъ нощта 137 гранати, всичко 340 гран.

На 16 Юлий почна се атаката на фортовата линия, като за целта се изпратиха 2 роти по посока Новоселци, кждѣто бѣха Варненцитѣ. Обаче бидоха отблъснати и повърнати въ бѣгство.

На 17 Юлий сѣрбитѣ откриха силенъ артилерийски огънь, главно срещу Новоселци и до с. Смърданъ. Къмъ 1 часа пр. пл. огъня престана и се яви парламенторъ съ писмо отъ началника на Тимошкитѣ войски Полковникъ Арачинъ съ предложение да се предаде крѣпостта. Обаче неговото предложение категорически се отхвърли.

Следъ половинъ часъ противника почна на ново да обстрелва, главно позициитѣ около Новоселци съ силенъ артилерийски огънь. На нѣколко пѣти настѣпи срещу Новоселци, но биде принуденъ отъ Варненцитѣ да обѣрни гърбъ. Въ последната си атака той се допусти да се доближи до 100 метра, обаче съ голѣми жертви позорно и съ ужасъ отъ дългитѣ щикове на Варненцитѣ се пусна въ бѣгъ назадъ, като даде много жертви.

Въ тоя денъ сѣрбитѣ изстрѣлиха 2348 снаряди по фортовата линия и 115 въ града, а презъ нощта 61 въ града. Всичко 2526 снаряда.

На 18 юлий противникътъ бѣше решенъ да поведе решителна атака за да превземе на каквато и да е цена фронтвата линия и града. За тая целъ той изпрати въ първа линия 3 полка съ 30 орджия, отъ които една гаубична батарея съ 5 орджия. Единъ отъ полковетѣ му се държеше въ втората линия. Атаката се насочи главно срещу с. Новоселци, срещу което изпрати единъ полкъ. Артилерийския му огънь презъ този денъ почна отъ 6½ часа сутринята по цѣлия фронтъ, а въ 8 часа се откри силенъ артилерийски огънь срещу Новоселци, главно срещу зданието, въ избата на което се намираше

поддръжката на дружината отъ една рота, а дветѣ роти бѣха въ окопитѣ. Въ кратко време зданието се обѣрна на рашетка, тъй като сѣрбитѣ необезпокоявани почти отъ никого стреляха отъ едно разстояние не далечъ отъ 3 километра. Честитѣ бризантни гранати ту ровеха съ сиенъ тласкъ и ревъ почвата около окопитѣ, ту отнасяха части, откъснати отъ зданието, въ избата на което се намираше поддръжката на дружината. Една граната подаде носа си презъ прозореца безъ да се възпламени, друга напълни избата съ пушекъ и опълченцитѣ почнаха да кашлатъ и се задушатъ. Но тѣ бѣха твърди на решението да не допустнатъ сѣрбитѣ да привзематъ дѣвствения градъ Видинъ, който и въ първата сръбска война по сѣщия начинъ той се спаси отъ тѣхъ.

На тоя яростенъ огънь на сѣрбитѣ опълченцитѣ — Варненци отговаряха съ... мълчание... да, съ мълчание!! Тѣ пазеха своитѣ снаряди и патрони за близки разстояния, понеже знаеха, че разполагатъ само съ ограничено количество припаси. Това презрение и хладнокръвие на неприятелския напоръ отъ страна на Варненци очудваше и озвѣрваше сѣрбитѣ, които почваха още по-силно и често да стрелятъ. Трескътъ отъ разпрѣснатитѣ гранати всѣва ужасъ. Цѣли вулканически изригвания се образуваха около окопитѣ и въ тая самата въ горния етажъ на зданието почна пожаръ, който се изгаси скоро отъ безстрашнитѣ опълченци, като вмѣсто вода залѣха отъ находящото тамъ вино въ бѣчви.

— „Язкъ за виното“ се обади единъ варненецъ и, безъ да мигне около му отъ треска на гранатитѣ, запали си цигарата. Между опълченцитѣ се въцари весело настроение отъ този инцидентъ.

Опълченцитѣ бодри и спокойни наблюдаваха отъ окопитѣ си колебливитѣ настѣпвания на сѣрбитѣ и сѣрцето имъ се свиваше, понеже бѣ заповѣдано да спазятъ патронитѣ си и да не стрелятъ, освѣнъ на близки разстояния и на сигурна целъ. Това именно хладнокръвие на опълченцитѣ озадачи противника и той спрѣ настѣплението на 800 метра и почна да се окопавя.

Къмъ 3 часа сл. пладне огъня се намалѣ. Следъ ½ часъ — съвсемъ се спрѣ и по шосето отъ страна на сѣрбитѣ се дигна бѣлъ флагъ. На нея началникътъ на Видинския укрепенъ пунктъ Генералъ Мариновъ приемаше пратеницитѣ ромънски офицери, които носеха телеграма, подписана отъ делегатитѣ на Букурешкия миренъ конгресъ за сключване примирие.

На 19 Юлий делегатитѣ отъ дветѣ страни определиха демаркационата линия и се тури край на неприятелскитѣ действия. Мирътъ се подписа. Демобилизацията въ Видинъ почна

Д. Г. Аджемовъ.

Въ ногитѣ на любовта.

Свечерва се.

Слънцето съ буйни кърваво пурпурни лъчи обсипва земята. Въ приемната, по гладкия постлонъ съ персийски килими подъ и тапетитѣ се движатъ светло червени петна. Въздухътъ е напоенъ съ парфюмъ. На менѣ пружиненъ креватъ лежи младъ човѣкъ; той е затаналъ въ тѣжни спомени — ехъ, припомня си мрачно той: живяхъ нѣкогашъ далечъ извънъ прада, полето шедро ми дареше своя покой. Градината живота цѣвтѣше, безмилостно късахъ отъ нейнитѣ цѣвта презъ всѣко нейно утро и бѣхъ блаженно доволенъ.

Азъ бѣхъ щастливъ.

Но една вечеръ пихъ и усетихъ какъ наркоза на спирта се смукваше въ тѣлото ми, свиваше ставитѣ ми и съ лудо глѣдличкане дразнеше чувството ми. Тогава въ менъ се роди желанието да подиря жена, жена, която да утоли палѣщата се жажда у менъ, жена, която, кога целуна нейнитѣ гърди, да слушамъ какъ кипи, като младо вино, въ нейната черодейна плътъ препълнена

съ сладкия нектаръ на боговетѣ.

И азъ напуснахъ полето.

Мракътъ трепереше надъ моя пѣть, защото чувахъ какъ душата ми тѣжно пѣше песенъта на скъпата раздела, но скоро всичко забравихъ. Голѣмиятъ градъ, като вещица, съблзани съ много ликиятъ си образъ бедната ми душа и я повлече въ неговиятъ кжтъ. Настѣпи новъ животъ, животътъ отъ пияни жени и мжже, пѣсни, цѣвта, ароматъ.

Преживявахъ истинска радостъ.

Но по късно ми се случи нѣщо много страшно, което за винаги уби моята радостъ и азъ бавно и безмълвно понесохъ тежкиятъ кръстъ на Голгота. Помня, бѣше тиха юлска нощъ, лежахъ като сега на пружинения креватъ. Лекъ вѣтречъ разтвляше белитъ завеси на отворения прозорецъ и тѣхното леко плюшени ми напомняше летенето на небеснитѣ ангели. Бѣхъ възнесенъ въ царството на мечтитѣ и приказкитѣ, но покаятъ бѣ, внезапно нарушенъ; нѣкой изговорѣ ясно моето име, пробудихъ се, съкашъ отъ дълбоченъ сънъ, и каква бѣ моята изненада, когато видѣхъ две красиви женски черни очи да ме гледатъ страстно.

Коя си ти, която се осмѣлявашъ

да прекрачишъ прагътъ на моя домъ безъ мое знание и смущавашъ безмълвието ми?? — запитахъ развалнано двѣ саркастични страстни женски очи, но вмѣсто отговоръ, тя пристѣпи къмъ менъ, сложи нежната си малка главичка на гърдитѣ ми и конвулсираща, плачаша почна да ме целува вливайки своитѣ остри ногти въ уморената ми плътъ. Отъ него денъ насетне станахъ пленникъ, пленникъ на една ексцентрична, полуистерична жена.

При последнитѣ думи изговорени мислено въ себе си, той се изправи, гърдитѣ му нервно се вдигаха и спадаха. Той искаше да я сграбчи, да я задуши за да бжде веднѣжъ за винаги спасенъ. Но по коридора се чува леки стѣпки. Изведнѣжъ вратата се отвори, застана на прага тя, чернитѣ ѝ очи го гледаха саркастично. Той се отпусна наново на кревата. Тя прекрачи прага, затвори вратата и се спря предъ него, само очитѣ ѝ говореха: „Започна вече да цѣвти пролѣтътъ, може би още тази нощъ или друга. Природата благоговее и кръвта кипи, азъ искамъ да те притискамъ до сѣрдцето си, да усещамъ по отблизо дѣхътъ ти, азъ те желая духомъ и тѣломъ“.

Той разбира това, което му казватъ чернитѣ очи.

Става.

Защо си отивашъ? — изтаняла тя.

— Не мога да те гледамъ повече — последва отговоръ. Нѣкога, кога остарѣя ще си спомнямъ, че обичахъ една жена, зима ще бжде тогава, листата ще овяхватъ, после черковни камбани ще звонятъ печално, смъртта ще властува тогашъ, смъртта въ своята бѣла промѣна, оставиме да си има сега. А тя не въздѣхва, а се смѣе, за да си покаже хубавитѣ зѣмби отговаряйки — „О! да приятелю, тебе те е страхъ отъ жената, тя те плаши, защото за тебъ животътъ е по страшенъ отъ смъртта... Азъ виждамъ какъ цѣвти твоята младостъ, и зная тя ще се стопи при менъ. Азъ съмъ, онова, което съмъ и което мога да бжда, нищо повече и по-малко, иди си, бързай!... може би живота свинксъ, къмъ тебъ той е протегналъ ръце и чака да го разбулишъ... иди си!“

Той затваря вратитѣ и излиза. Задъ него се чува силенъ екстенриченъ смѣхъ и следъ това, ... глупецъ, твоята любовъ е по силна отъ скръбта ти, скоро ще се върнешъ... .

Луната се осмива.

Нощъ.

и частитъ почнаха да се приготвят за пжтъ къмъ роднитъ си градове. Преди заминаването имъ началникътъ на укр. пунктъ Ген. Мариновъ издаде слѣдната заповѣдъ:

На прощавание

съ старитъ Видински, Търновски, Русенски и Варненски набори.

Догдѣто синоветъ ви, далече отъ васъ и отъ родното бащино огнище лѣтеха съ славни и страшни подвизи отъ побѣда на побѣди, вие, бацитъ имъ, се притекохте тукъ, чакъ отъ брѣговетъ на Черно море, рѣшени да потвърдите и запечатате съ кръвта си, съ бащинъ примѣръ, тѣхни славни дѣла. И сега не се знае чии подвизи стоятъ по-високо въ очитъ на изумения свѣтъ: вашитъ ли, или ония на синоветъ и внуцитъ Ви. Въ кратката неравна и мъчителна борба вие стояхте блиндирани въ влажнитъ и задушни окопи въ най-голтѣмитъ лѣтни горѣщини; отъ предъ блокирани отъ врага, отъ задъ отъ водитъ на Дунава, безъ пжтъ и надежда за помощъ. Подъ яростния огънь на денонощната канонада и бомбардировка, вие три дни и три нощи нѣмахте ни сънь, ни покой. На вашитъ стари плѣщи лежеше защитата на родния край, честта и славата на българското оржие, вашия бащинъ престижъ и родителски дългъ предъ потомството. Съ честъ, достоинство и пълна готовность вие отбивахте атакитъ на противника и даже контратакувахте. Сега ще си идите по домоветъ. Предайте тая ваша готовность на синове и внуци и Богъ ще благослови примѣра и труда съ такива силни, крѣпки и непобедими борци.

Бждете здрави, сбогомъ!

гр. Видинъ 6 Августъ 1913 г.

Началникъ на Видинския укрѣпенъ пунктъ

Генералъ Майоръ К. Мариновъ

Така се свърши геройски и славно защитата на Видинъ отъ Варненскитъ опълченци съвмѣстно съ другитъ.

Завръщанието на Варненцитъ отъ Видинъ стана най-тържествено. Цѣлия градъ на чело на кмета изказа благодарността къмъ опълченцитъ — Варненци, дошли отъ другия край на България, за да положатъ душитъ си за братята си Видинци, като имъ поднесоха венци отъ живи цветя.

Варненцитъ се завърнаха стройно и самодоволни въ домоветъ си, понеже и тѣ, макаръ стари, изпълниха свещения си дългъ къмъ родината, което стои по-горе отъ всичко най-близко до сърцето и за която смъртъта е най-сладка.

Хроника

„Соколъ“. Това е името на първия пжтнически аеропланъ, който стигна отъ София презъ Русе въ града ни на 25-й окт. въ 3 ч. 15 м., като е летѣлъ само 3 часа. Първитъ пжтници бѣха г-да Казасовъ, председ. на Соф. журнал. д-во; Таневъ, председ. на провинц. журнал. съюзъ и г-ца Сапунова — студентка, сестра на единъ авиаторъ. Посрещанието стана тържествено. На 27 окт. „Соколъ“ отлетя обратно въ София съ сжитѣ пжтници.

Сергийно право. Съгласно закона за градскитъ общини, сергийно право общината или откупчикътъ има право да събира само отъ лицата, които продаватъ каквито и да е било предмети на сергия по площадитъ или пжкъ като разнасятъ и продаватъ по улицитъ такива предмети, а не и отъ лицата, които доставятъ предмети по кжшитъ и разнитъ търговски заведения.

Обръщаме вниманието на Варненското градоначалство върху нѣколкото анормални и слабоумни мъже и жени, които се скитатъ изъ града и съ своитъ цинизми задѣватъ мирнитъ граждани. Добре е да се изпратятъ тамъ, гдето имъ е мѣстото.

Приморци. На 29 и 30 окт. се отпразднува тържествено празника на

приморцитъ. Имаше заря и почете се паметта на загиналитъ. Тоя денъ е денъ на велики бойни подвизи, на изпълненъ дългъ честно и съзнателно къмъ своята родина, на блѣсъка на духовна мощъ, който блѣсъкъ о-зарява друма на останалитъ живи приморци, ратующи за свѣтлата бжднина на родината. Поклонъ предъ свѣтлата паметъ на загиналитъ! Хвала на живитъ!

Данъкътъ върху зградитъ. Научаваме се, че Министерството на финанситъ е наредило до финансовитъ власти, щото по покупка-продажба на недвижимъ имотъ, дарения, размѣна и пр. странитъ продавачъ и купувачъ и пр. сж длъжни съвместно да подаватъ заявление до финансовата власть за прехвърлянето на имота отъ продавача къмъ купувача въ тридесетъ дневенъ срокъ отъ датата на нотариалния актъ. Досега само купувачътъ подаваше заявление когато искаше, а данъкътъ вървеше върху името на продавача. За избѣгване тая неприятность, наредбата е практична и похвална. Ако само продавачътъ подаде заявление, заличава се отъ партидата му, а на купувача, който не е подалъ заявление, налага се глоба равна на данъка на петгодишния периодъ.

Корупцията. Следъ нещастната война, корупцията се шири. Това е безспорно. Изчезна она идеализмъ, който преди тая война сжществуваше. Страстътъ за лесно обогатяване, отпадъкътъ на личния моралъ сж, може би, единственитъ причини за тая обществена поквара. Ще говоримъ само за общинскитъ служители. Напоследъкъ много се говори за тая поквара между общин. служители. Знаемъ, че последнитъ се назначаватъ по партизански начинъ. Не се гледа дали тия отговарятъ на службата, която имъ се повѣрява. Тия общ. служащи намиратъ морална сила, подкрепа въ лицето на своитъ покровители - партизани и пускатъ се въ блатото на покварата и квяватъ, като жабунаци за плячка. Нѣма да изброимъ примѣри, защото всѣки денъ се изтъкватъ и ставатъ достойни на гражданството. Фалшиви свидетелства за паспорти се издаватъ и книгата изчезватъ, защото общинския служащъ е партизанинъ, ново-покръстенъ, и заслужилъ на партията, и следователно търпи се; фалшиви удостоверения за недвижими имоти и за продажби и пр. Върховенъ дългъ е на отговорнитъ лица да режатъ, като хирургъ, тия гангрени сали части отъ тѣлото — да махнатъ тия покварени общ. служители, съ отпадналъ личенъ моралъ и да търпятъ само тия, които гледатъ службата си честно и добросъвестно, макаръ и да иматъ друга политическа принадлежностъ. Преди всичко партизанщината вжъ отъ стопанската ни община!

Смѣтоноснитъ кола, открити, не трѣбва да минаватъ по ул. ул. Царъ-Борисъ, 6-й Септемврий, Сливница, Владиславъ и Цариградска, отивайки да снематъ товара си на опредѣленото мѣсто. Грозно впечатление прави това на минавачитъ, и независимо отъ това, половината отъ смѣтътъ остава пакъ по улицитъ отъ силно карание. Нека градоначалството забрани на тия смѣтоносни кола да минаватъ по тия многолюдни улици и да имъ опредѣли второстепенни улици, отивайки да изхвърлятъ смѣтътъ.

Пристанищни. Надлежното министерство е отпуснало 200,000 лв. за пристанищното устройство. Надѣваме се, че пристанищното управление ще се погрижи да уреди и работническия въпросъ, като предпочете кореннитъ жители.

За знание. Съобщаваме на многобройнитъ ни абонати, че редакцията ни отъ 1-й Януарий 1928 год. ще почне да печати за подлистникъ на вестника си хубавия социаленъ романъ на сътрудника ни г. Д. Г. Аджемовъ „По стжпкитъ на смъртъта“ — сюжетъ взетъ отъ живота въ Варна и околнитъ села и рисува борбата между порока и добродѣтелта.

25 год. юбилей на Шуменското Археологическо Дружество. На 29 октомврий т. г. поменатото дружество е отпразднувало своя 25 год. юбилей. По тоя случай Варнен. Археол. Д-во е отправило следната телеграма:

Председателя
Археологическото Дружество
Шуменъ.

Варненското Археологическо Дружество, като поднася най-искрени приветствия по случай 25 годишния юбилей на Шуменското за неговата научна и ползотворна работа въ полето на археологията и отечествената ни история, изказва своитъ горещи пожелания, щото дветъ съседни дружества съвмѣстно да продължаватъ и работятъ на културното поле въ она кжтъ на Отечеството ни, въ който Провидението е отредило щото въ него да бждатъ положени основитъ на първата българска държава на балканския полуостровъ. Плиска, Преславъ и древния Одесусъ съ тѣхнитъ околности сж тѣсно свързани исторически и географияски помежду си, че тѣ съставляватъ широко поле, което крие въ своитъ недра славното минало на българската култура и наука, които отчасти

археологията е открила и тепърва ще има да открива, за да хвърли нова свѣтлина върху страницитъ на бедната ни отечествена история. 189.

Председателъ: Шкорпилъ.

Секретаръ: Архим. Иннокентий.

Годишнината на Владислава Варненчика. Комитетътъ за издигане паметникъ на Владислава Варненчика съвмѣстно съ Варненското Археологическо Дружество, въ недѣля, 6 тог., въ 10 ч. пр. обѣдъ, устройва *възпоменателно утро* въ салона на Девическата гимназия съ специална програма. Поканватъ се варненскитъ граждани да присжтствуватъ на тържеството, съ което ще се подчертае идеята за тѣсното сближение между двата славянски народа българи и поляци. Следъ обѣдъ отъ 3 до 5 часа музеятъ ще бжде отворенъ за посетителитъ.

Печатница и Хромолинография
„Просвѣщение“
на П. Зенгиновъ — Варна.
Порчка № 621.

НОВООТКРИТИЯ МАГАЗИНЪ „ДОБЪРЪ ВКУСЪ“

ПОДЪ ХОТЕЛЪ „ПАРИЖЪ“

Располага съ разни дамски жакети: кожени, велурени, сукнени и плюшени.

Копринени и вълнени платове.

сЪ НАМАЛЕНИ ЦЕНИ

сЪ почитание: СТ. ТОДОРОВЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

Тютюневата фабрика „МОМИЧЕ“ на М. К. Авгериниди — Варна, предупреждава Г. Г. пушачитъ, че тя и до сега продължава да пуца въ продажба издѣлията си въ досегашния имъ амбалажъ т. е. III качество папиреси въ книжени сини пакети съ стария зеленъ етикетъ; I к-во кутии съ едикетъ върху който е написано съ едри кафяви букви „Момиче“ и II-ро съ таквъ червенъ.

Сжщата съобщава, че не е пуснала никакви издѣлия съ други етикети и амбалажъ, освенъ съ гореказанитъ и ако това стори, тя ще предизвести почитаемота си клиентела.

ДАМСКИ ПРОФЕСИОНАЛНИ КУРСОВЕ

ПРИ ДЕВИЧЕСКОТО СТОПАНСКО УЧИЛИЩЕ „НАПРЕДЪКЪ“
на г-ца Л. Антонова.

За да се даде възможность на ония госпожи и госпожици, които желаятъ да се запознаятъ за кжсо време съ теорията и практиката по шевъ на горни и долни дамски и детски дрехи и се сдовиятъ по тоя начинъ съ единъ ползненъ за себе занаятъ, при девическото стопанско училище „Напредкъ“ се откриватъ спциално нагодени за целта професионални курсове. Въ тия курсове въ една лека и общедостжпна форма, се дава най-новото въ теорията и практиката на горния и долния дамски и детски отдѣлъ и затова и ония, които познаватъ слабо занаята и желаятъ да опреснятъ, попълнятъ и усъвършенствуватъ познанията си, може да постигнатъ много бърже това и ефтино.

Особено полезни сж тия курсове за ония, които се готвятъ за майсторски изпитъ и които се нуждаятъ отъ по-салидна подготовка на теория.

Едно предимство, което отличава тия курсове отъ досегашнитъ е, че въ тѣхъ преподадената теория се прилага тутакси на практика.

Записванията ставатъ въ канцеларията на девическото стопанско училище „Напредкъ“, до площада „Мусала“ ул. Русенска № 3, срещу новия театръ.

ОТЪ УПРАВЛЕНИЕТО.